

ESİNTİLER

ZEYNEP ORAL

Resim, Müzik, Beden Eğitimi...

Üniversitelerde, hukuk fakültelerinde “Roma Hukuku Anabilim Dalı”nın kaldırılması... Ortaöğretim kurumlarında beden eğitimi, resim ve müzik derslerinin aynı torbaya sokulup, “seçmeli zorunlu ders” yapıp, sadece birinin (SADECE BİRİNİN) seçilmesini zorunlu kılan bir sistem getirilmesi... Bunlar, bunlar hastalıklı bir gidişat... İnsanı umutsuzluğa iten gelişmeler... Nasıl bir kuşak yetişiyor, nasıl bir toplum, nasıl bir Türkiye?

Birbirinden çok hem de çok farklı olan bu üç branştan birini seçen, bu dersi 9. sınıfta haftada 2 saat; 10, 11 ve 12. sınıflarda ise haftada birer saat görecek! “Yapmayın, etmeyin, günahdır, Allah’tan korkun” diyesim geliyor.

Beden eğitimi dersinin, müzik ve resim derslerinden farklılığını anlatmaya kalkışmayacağım... Olsa olsa beden eğitimi derslerinin gençleri spora yönelteceğinin altını çizebilirim. Sporun, çok enerjik, çok dinamik ve ülke koşulları nedeniyle şiddete meyilli, şiddete yönlendirilmiş gençliğe bir supap oluşturabileceğini vurgulayabilirim. Bir soluk alma alanı, bir deşarj alanı...

Resim dersi, illaki manzara, portre çizmeyi öğrenmek değildir. Resim dersi bakmayı öğrenmektir. Baktığını görmeyi, gördüğünü algılamayı öğretir insana! (Benim lise yıllarımda böyleydi!)

Müzik dersi de bir gence, illaki ileride müziği uzmanlık alanı olarak seçmesini değil, Anadolu’nun bin yıllık birikiminden, çağdaş dünya kültürüne açılan bir gelişimin yolunu gösterir. Uyum, ahengi, dengeyi aramasına, kendini ifade etmesine, kendini bulmasına yol açar, yardımcı olabilir...

Müzik ve resim dersleri, gençlere, düşünmeyi, yorumlandırmayı, değerlendirmeyi öğretir. Bu öğrendikleri bir “değerler hiyerarşisi” oluşturmasını sağlar. Bu “değerler hiyerarşisi” sadece kendi kişiliğini değil, içinde yaşadığı toplumun da düzeyini geliştirir... (Of! Ne gülünç şeyler söylüyorum değil mi!!!)

Eğitim-Sen, bu üç branşın tek bir dersmiş gibi değerlendirilmesinin hukuka uygun olmadığını vurguluyor. Eğitim Bakanlığı’nın, bu üç branştaki öğretmen gereksinimini, öğretmen atamasını azaltmak için bu uygulamayı benimsediğini belirtiyor.

Tanrı aşkına biri bana, bu üç dersten birini seçip ötekileri yok sayma uygulamasının mantıklı nedenini açıklasın!

İki Dil Bir Bavul

Önceki gün, **Sungu Çapan** “Tabuları kıran bir ilk film” yazısında her festivalden ödül alan, **Orhan Eskiköy** ve **Özgür Doğan** ikilisinin “İki Dil Bir Bavul” filmi için kaçırmayın diyordu.

Vizyona giren filmi mutlaka izlemeniz gerektiğine ben de inanıyorum. Sadece sinemasal nedenlerle değil, başka nedenlerle de...

Bugün yaşamakta olduklarımızı anlayabilmek için...

Dil, anadil, eğitim, asimilasyon konularında aklınıza gelmeyenler üzerine düşünebilmek için...

Yaşamın en katı, en sert, en acımasız gerçeklerine bile sınırsız, sempatiyle, empatiyle, nükteyle, gülümseyerek bakabilmenin önemini kavramak için...

En ciddi sorunları, en güler yüzle anlatmanın özünde, içtenlik, diyalog, karşısındakinin psikolojisini anlama, her tarafa eşit mesafede durabilme gibi özellikler yattığını anlamak için...

Gerçek yaşamda da bir köy öğretmeni olan filmdeki öğretmen **Emre Aydın**’ı izleyince, ülkedeki tüm öğretmenleri kucaklamak isteyeceğiniz için...

Çocuklar dünyasının sıcaklığı aydınlığı sizi bir daha asla terk etmeyeceği için...

“Çocuklar ölmesin, analar ağlamasın” söyleminin taa en derinlerine inebilmek için, su gibi akan, kuştüyü kadar yumuşak, bu ipek kadife filmi gidip görün.

zeynep@zeyneporal.com

faks: 0 212 257 16 50